

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Fets, fantasieses i mentides

Calen contrapesos en defensa de la democràcia

Llegia la setmana passada que als Estats Units han instal·lat un detector de mentides que evidencia les falsedats que el president Trump emet des del seu compte de Twitter o des del despatx presidencial.

Els diaris de referència nord-americans contrasten el que diu el president amb la realitat dels fets i ens diuen que la mitjana dels seus dos anys a la Casa Blanca és d'una mentida diària.

A Andorra no funciona un detector semblant, però estic convençut que Toni Martí podria vèncer per golejada Donald Trump.

És ben cert que crear escenaris de por i inseguretat és propi de governants que volen estalviar-se la necessària discussió, en les institucions democràtiques, de les qüestions cabdals del país.

DA ha començat així la campanya electoral: promovent la por sobre el futur del copríncipat. El més suggestiu i intrigant del moment polític és que sembla que ningú no sap què està passant ni en què pot acabar tot plegat.

Vivim temps d'incertesa. Però encara que aquest diagnòstic sembla coincident i recurrent en molts discursos ens equivoquem si donem per fet que tots els discursos aborden la incertesa de la mateixa manera. No és així.

Ser conscients de la diversitat d'aproximacions ens pot evitar algunes confusions en les anàlisis i en els debats públics.

En política andorrana les

prediccions sobre el futur són arriscades i sovint inútils. Però per a les eleccions generals d'aquest any 2019 es pot pronosticar que a Andorra li convindran dirigents polítics capaços, treballadors i documentats.

Portem vuit anys patint una barreja d'incompetència i d'excés de confiança –autosuficiència en diuen– que han deixat el país al llindar del barranc de la decadència econòmica i institucional.

Trump diu una mentida diària de mitjana; Martí el pot vèncer per golejada

Escolto sovint discussions abrindades sobre la suposada maldat d'alguns dels nostres governants. No vull pas entrar en aquest debat.

Però penso que no podem excloure que moltes de les barbaritats que han malmès la confiança en les institucions siguin fruit de la irreflexió i de l'estúpidesa, dos factors que es té tendència a infravalorar quan es tracta d'accions que tenen un impacte públic, com si no poguessin ser com tantes accions humanes, estúpides o irreflexives, de les quals són protagonistes o testimonis cada dia.

Defensant aquesta tesi corro el risc de passar per innocent. Les explicacions maquiavèliques sempre semblen més encertades tractant-se de buscar

fonaments en l'acció política de Toni Martí. Però sovint infravalorem el pes de l'atzar, de la inconsciència i de l'estultícia en les decisions del Govern i ens parem a buscar explicacions molt recargolades amb l'afany que tot quadri.

Amb Toni Martí i els seus governs sovint no cal buscar gran cosa més que l'enorme improvisació i la gran falta de projecte polític que porten a consolidar el factor incompetència.

Les fantasies dels uns i les mentides dels altres cal desmuntar-les amb la realitat, que amb freqüència consta als documents oficials. Per això Toni Martí i DA amaguen i manipulen tossudament els documents de la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea. Per amagar la seva incompetència. La responsabilitat política dels que defensem una Andorra progressista, social i europea consisteix a revelar les mentides oficials, que cal trobar i fer públiques.

Cal fer funcionar els contrapesos de defensa de la democràcia. I ens cal, també, un diagnòstic global de la crisi estructural, tant econòmica com institucional, que pateix Andorra.

Un diagnòstic que ens ha de permetre deixar en evidència als que només reclamen mantenir o aconseguir el poder com una possessió.

Nosaltres volem trobar els mitjans de compartir el poder reactivant el sentiment de pertànyer a una mateixa comunitat.